

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Sžf/143/2013
Identifikačné číslo spisu:	7013200150
Dátum vydania rozhodnutia:	25.02.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Poláčková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:7013200150.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD. a členov senátu Mgr. Petra Melichera a JUDr. Jozefa Milučkého v právnej veci žalobcu: N.. V.. Y. I., G. XX, I. V., právne zastúpeného: advokátkou JUDr. Ivetou Rajtákovou, Štúrova 20, Košice, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo SR, Lazovná 63, Banská Bystrica, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1100303/1/573820-1283051/2012/5081 zo dňa 27. novembra 2012, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 7S 13/2013-44 zo dňa 16. októbra 2013, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 7S 13/2013-44 zo dňa 16. októbra 2013 **p o t v r d z u j e**.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

Odôvodnenie

Krajský súd v Košiciach napadnutým rozsudkom č. k. 7S 13/2013-44 zo dňa 16. októbra 2013 podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) zamietol žalobu a žalobcovi nepriznal právo na náhradu trov konania. Žalobca sa žalobou domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného č. 1100303/1/573820-1283051/2012/5081 zo dňa 27. novembra 2012, ktorým žalovaný potvrdil rozhodnutie Daňového úradu Košice č. 9800305/5/2604891/2012 zo dňa 28. septembra 2012 o uložení pokuty žalobcovi podľa § 35 ods. 1 písm. c/ zákona č. 511/1992 Zb. vo výške 280,60 € z rozdielu dane určenej správcom dane podľa pomôcok platobným výmerom Daňového úradu Košice V. č. 709/230/36933/06/ZIM zo dňa 3. novembra 2006 na dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie január 2002.

Krajský súd v Bratislave preskúmal rozhodnutie žalovaného, ako aj rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu, oboznámil sa s obsahom administratívneho spisu a dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná. Krajský súd z obsahu spisu zistil, že platobným výmerom Daňového úradu Košice V. č. 709/230/36933/06/ZIM zo dňa 3. novembra 2006 bol žalobcovi určený rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie január 2002 vo výške 59.327,-Sk. Daňové riaditeľstvo SR rozhodnutím č.

I./223/12657-77383/200/992517-r zo dňa 12. októbra 2007 podľa § 48 ods. 4 zákona č. 511/1992 Zb. odvolanie žalobcu proti platobnému výmeru Daňového úradu Košice V. zo dňa 3. novembra 2006 zamietlo pre neodôvodnenosť. Žalobca sa v podanej žalobe obmedzil len jeden žalobný dôvod, a to nerešpektovanie právneho názoru Krajského súdu v Košiciach uvedeného v rozsudku č. k. 6S/19687/2010-41 zo dňa 13. januára 2011, čím podľa žalobcu došlo k porušeniu ustanovenia § 250j ods. 7 O.s.p. z dôvodu, že správca dane ako aj žalovaný nerešpektovali právny názor súdu. Krajský súd pri posudzovaní tejto žalobnej námietky vychádzal zo zmeny rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu SR prezentovanej na príklade jeho rozsudkom 5Sžf 68/2011 zo dňa 23.2.2012, kde najvyšší súd uviedol: „Na margo žalobcom namietaného nezákonného zloženia kontrolnej skupiny, najvyšší súd dáva do pozornosti neskoršie uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky, č. k. II. ÚS 159/2011-19 z 13. apríla 2011, ktorým odmietol ústavnú sťažnosť žalobcu proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Sžo 101/2010 z 26. októbra 2010 ako zjavne neopodstatnenú. Uvedeným rozsudkom Najvyšší súd Slovenskej republiky zmenil rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5S/54/2005 z 22. februára 2006 tak, že zrušil rozhodnutie žalovaného Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky č. I/223/6132-40962/ 2005/991545-r z 27. júna 2005 a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie a rozhodnutie...“. Právny názor Najvyššieho súdu SR vyslovený v rozsudku sp. zn. 5Sžo 101/2010 z 26. októbra 2010 ohľadne zákonnosti postupu príslušných štátnych orgánov správy daní pri určení kontrolnej skupiny Ústavný súd SR vo svojom rozhodnutí č. k. II. ÚS 159/2011-19 z 13.4.2011 nespochybnil, naopak vyjadril, že predmetný názor Najvyššieho súdu SR nevykazuje nedostatky v zásade popierajúce účel a význam vykladaného a aplikovaného relevantného zákonného predpisu. Uvedený právny názor Najvyššieho súdu SR vo vzťahu k zákonnosti postupu riaditeľa miestne príslušného daňového úradu pri poverení daňových kontrolórov na výkon spornej daňovej kontroly ako zamestnancov daňovej správy zaradených pre výkon štátnej služby na úseku správy daní u iného správcu dane, a to po predchádzajúcom súhlase Daňového riaditeľstva SR ako spoločne nadriadeného orgánu a zamestnávateľa zamestnancov daňových úradov v jeho pôsobnosti, bol Ústavným súdom SR považovaný za ústavne akceptovateľný, nemajúci znaky výkladovej svojvoľnosti a ústavnej nekonformnosti.

Krajský súd uviedol, že zmena rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu SR bola vyvolaná ďalšími rozhodnutiami Ústavného súdu SR, v ktorých bolo namietané porušenie článku 46 ods. 1, 2 Ústavy SR v súvislosti s výkonom daňovej kontroly zamestnancami správcu dane, ktorí neboli organizačne začlenení k miestne príslušnému správcovi dane. Právne závery Najvyššieho súdu SR vyplývajúce z rozsudku sp. zn. 5Sžf 68/2011 zo dňa 23.2.2012 si krajský súd v plnom rozsahu osvojil, čím zmenil svoju doterajšiu rozhodovaciu prax prezentovanú aj rozsudkom č. k. 6S/19687/2010-41 zo dňa 13.1.2011. Krajský súd má za to, že s prihliadnutím na zmenu svojej rozhodovacej praxe nedochádza k porušeniu princípu predvídateľnosti súdnych rozhodnutí, resp. k porušeniu princípu právnej istoty. Právny názor Krajského súdu v Košiciach vyslovený v rozsudku č. k. 6S/19687/2010-41 zo dňa 13.1.2011, už bol prekonaný nasledujúcou rozhodovacou praxou Najvyššieho súdu SR a teda nemožno dospieť k záveru, že jeho nerešpektovaním došlo k porušeniu ustanovenia § 250j ods. 7 O.s.p. Nakoľko žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného je v súlade so zákonom, súd žalobu podľa § 250j ods. 1 O.s.p. zamietol a neúspešnému žalobcovi právo na náhradu trov konania nepriznal.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie, v ktorom navrhol rozsudok krajského súdu zmeniť tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovie a prizná mu náhradu trov konania. V odvolaní žalobca uviedol, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Podľa jeho názoru v predmetnej veci žalovaný aj prvostupňový správny orgán vydal rozhodnutia, ktoré nerešpektovali právny názor súdu. Súd prvého stupňa sa nevysporiadal s tým, že vo svojom rozsudku, ktorým zrušil prvé rozhodnutia žalovaného vyslovil jasne a zrozumiteľne právny názor, ktorý jednoznačne deklaroval skutočnosť, že postup, ktorý predchádzal vyrubeniu pokuty bol takým postupom, ktorým došlo k obchádzaniu zákona. V predmetnej veci nedošlo k zmene skutkových okolností, ktoré sú rovnaké ako v čase prvého rozhodnutia Krajského súdu v Košiciach, ani k zmene právnych predpisov, keďže vec sa posudzuje podľa rovnakých ustanovení právnych predpisov, ako pri prvom rozhodovaní súdu.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu uviedol, že k námietke žalobcu ohľadom porušenia § 250j ods. 7 O.s.p. sa už vyjadril a preto navrhol, aby odvolací súd rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 7S/13/2013-44 zo dňa 16. októbra 2013 ako vecne správny potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 10 ods. 2 OSP preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu dôvodov odvolania podľa § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP, bez nariadenia pojednávania, podľa § 250ja ods. 2 a § 214 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP s tým, že deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné vyhovieť. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 25. februára 2015 podľa § 156 ods.1 a 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP.

V správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods.1 O.s.p.).

Podľa § 250i ods. 3 O.s.p. na vady konania pred správnym orgánom sa prihliada, len ak vzniknuté vady mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Podľa § 219 ods. 1 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 219 ods. 2 O.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preskúmajúc napadnutý rozsudok prvostupňového súdu ako i obsah súdneho a administratívneho spisu v rozsahu odvolania, ktorým žalobca namieta nesprávne právne a vecné posúdenie splnenia podmienok na určenie dane podľa pomôcok, konštatuje, že sa možno stotožniť s právnym názorom krajského súdu premietnutým do odôvodnenia odvolaním napadnutého rozsudku. Z obsahu žaloby a žalobcom podaného odvolania v tejto veci pre odvolací súd ako sporná medzi účastníkmi vyvstáva otázka posúdenia absolútnej povinnosti žalovaného zohľadniť v rámci odvolacieho konania o určenie dane podľa pomôcok právny názor vyslovený v náleze Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 118/2008 z 10. decembra 2009, a to konkrétne pri posudzovaní splnenia podmienok na určenie predmetnej dane podľa pomôcok vo vzťahu k zákonnosti priebehu daňovej kontroly.

K rozsudku Krajského súdu v Košiciach, ktorým vyhovel žalobe žalobcu, na ktorý žalobca poukázal v odvolaní, najvyšší súd uvádza, že sa nejedná o všeobecne záväzný prameň práva, ale ide o individuálne rozhodnutie súdu, ktoré je záväzné pre účastníkov konania v konkrétnom jednotlivom prípade. Ako už bolo vyššie uvedené, najvyšší súd preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu v prejednávanej veci a dospel k záveru, že argumenty v ňom uvedené sú logické a sú podložené relevantnými zákonnými ustanoveniami.

Najvyšší súd na záver dodáva, že spochybňovanie zákonnosti zloženia kontrolnej skupiny vykonávajúcej daňovú kontrolu u žalobcu na DPH za zdaňovacie obdobie január 2002 a následného určenia daňových povinností, sú vzhľadom na právne závery najvyššieho súdu a ústavného súdu vyslovené v niekoľkých súdnych prieskumoch už notoriou, ktorú odvolací súd, vzhľadom na predmet súdneho prieskumu v tejto veci, nebude posudzovať ani opakovať.

Po preskúmaní predloženého spisového materiálu a postupu a rozhodnutia krajského súdu odvolací súd dospel k záveru, že krajský súd dostatočne podrobne a presne zistil skutkový stav a vysporiadal sa so všetkými relevantnými námietkami žalobcu.

S poukazom na uvedené Najvyšší súd SR ako súd odvolací napadnutý rozsudok krajského súdu ako

vecne správny podľa § 219 O.s.p. potvrdil. Pritom sa stotožnil s právnym posúdením a dôvodmi krajského súdu, viazaný tiež rozsahom a dôvodmi odvolania podľa § 212 ods. 1 O.s.p. ako aj rozsahom a dôvodmi podanej žaloby (§ 249 ods. 2 O.s.p.).

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa ustanovenia § 250k ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 a § 246c ods. 1 O.s.p., nakoľko žalobca v odvolacom konaní nemal úspech a žalovanému náhrada trov konania zo zákona neprináleží.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.